

BİRİNCİ BÖLÜM

FIÇIDAKİ ÇOCUK

Fırtınalı bir gecede, Oscuro Sirki kasabaya geldi. Bunun sıradan bir sirk olmadığı en baştan belliydi. Trompetler ve pargende atan palyaçolar kasabada geçit yapmadı. Kimse broşür dağıtmadı, bet sesli hoparlörlerle sirkin gösteri yapacağını ilan etmedi. Bunun yerine, sirk halkı, gecenin bir yarısı kasabalıların hepsi uyurken geldi. Arabaları dolambaçlı yollarda gürleyerek sinsice ilerledi; onlar eski taş köprüden geçerken, izni olmadan manav tezgâhı bile kurulamayan belediye başkanı yatağında horul horul uyuyordu. Sirkin arabaları, Larde kasabasına bakan tepenin dibindeki alana yöneldi ve hafif gıcırtilardan başka ses çıkarmadan düzgün sıralar halinde yan yana durdu.

Ay ışığı altında, vagonlardan ve kamyonlardan tuhaf bir ekip çıktı: Yüzleri güneşten kararmış, iri yarı, kaslı adamlar; aynı anda üç adamı kaldırabilecek güçte, gür sesli, dövmeli dev bir kadın; kangal kangal halat, kova kova talaş taşıyan sıırım gibi oğlanlar... Gelir gelmez oracıkta, lambaların titrek ışığı altında, halatları adamların kıllı kollarına çarpıp çizgili çadır bezlerini savuran rüzgâra aldırmadan, devasa çadırlarını kurmaya başladılar. Rüzgâr çalışanların bağırışlarını ve küfürlerini ağızlarından alıyor, tepeye fırlatıyordu. Bir arabadan iki fil çıkarıldı, işe koşuldu. Filler, kütük direkleri kaldırıp yerlerine taşıdılar ve

küt alınlarıyla iterek havaya diktiler. Akrobatlar, sallanan kütüklerin üzerinde maymun gibi zıplayarak halatları bağladılar, güçlü dişlerinde lambalar taşıyarak yerin birkaç santim yukarısındaymış gibi halatların üzerinde bir yerden diğerine sıçradılar. Altı metre yüksekliğinde tahtadan bacaklarla yürüyen bir adam, bir yandan palangaları ve makaraları kontrol ederken bir yandan da aşağıdaki adamlara emirler yağdırdı. Çim alanda dev bir çadır, uykudan uyanan büyük bir hayvan gibi ağır ağır yükseldi. Bu sırada kasabalılar hâlâ uyuyordu; şişman belediye başkanı su samuruna benzeyen bıyıklarını üfleyerek horluyor, gürlemeleri karısının düşlerine bile giriyordu.

Sirkin gelişine bir kişi tanık olmuştu: Tepenin yamacında, yüksekte duran, büyük, tahta bir fıçının içine büzülmüş bir oğlan çocuğu. Sirk halkının bağırışları ve zaman zaman boru gibi öten fil sesleriyle uykusundan uyanıp büyük çadırın dikilmesini izledi. Çocuğun adı Miles'dı ve fıçı onun eviydi.

Eğer gözlerinizin önüne, dizlerine kadar çamurlu yağmur suyuna batmış, titreyerek duran bir çocuk resmi geldiyse, her şeyden önce o resimdeki fıçıyı devirip suyu boşaltmanız gerekir. Bu fıçı, onu yağmur ve rüzgârdan koruyan, alçak, yaygın bir çam ağacının altında yan yatıyordu. Eskiden içinde kaliteli şarapların saklandığı devasa bir fıçıydı ve on bir yaşına yaklaşmış olmasına karşın Miles, fıçının içinde ayağa kalkabiliyordu. Fıçının havası kuru ve sıcaktı. İçinde, fırıncı Piven'in attığı, üzerine oturduğunuzda hâlâ ince bir un bulutu yayan, eski bir şilte vardı. Şişman bir şişedeki güdük mum, lamba görevi görüyordu ve boyası dökülmüş, eski bir bisküvi tenekesi de kiler olmuştu.

Miles, "Pinchbucket Evi" adlı ilçe yetimhanesinden kaçtıktan sonra (yedinci kez), tepenin yamacındaki bu fıçıya yerleşmişti. Tahtadan evini, küçük oyuncak ayısıyla paylaşıyordu. Küçük ayının adı Mandalina'ydı. Ve boyu ancak bir el kadardı.

Sahibiyle birlikte dolaşmaya çıkmadığında Miles'in battaniye olarak kullandığı eski paltonun derin cebinde yaşardı. Mandalina'nın dolgu malzemesi biraz azalmıştı ve bu yüzden biraz sarkıktı. Eskiden mandalina renginde olan kürkü, şimdi turuncumsu griye dönmüştü. Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı ve tek kelime etmese de iyi bir dinleyiciydi.

Gümüş renkli ayın altında Miles, fıçının ağzında kıvrılıp sirk çadırının yükseldikçe yükselmesini, şiştikçe şişmesini, onu tutan kalın halatların gittikçe gerilmesini izledi. Demir çivilere inen tekdüze çekiç çınlamaları ve karavanlardan süzülen tuhaf ezgiler gözlerini ağırlaştırıyor, başının önüne düşmesine sebep oluyordu. Eski paltoya daha sıkı sarındı ve bir anlığına gözlerini yumdu.

Onları yeniden açtığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ama her şey tuhaf bir biçimde kıpırtısız görünüyordu. Sessizliği bozan ne bir baykuş ötüşü, ne bir fare hışırtısı vardı; çam ağacı hafif esintiye karşın sallanmadan, sessizce duruyordu. Miles, gözlerini ovalayarak sirk çadırındaki çalışmaların bitip bitmediğine baktı, ama gözüne daha önce orada olmayan bir şey takıldı. Fıçının ağzındaki yerinden yirmi adım uzakta, çimenlerin üzerinde iri bir şekil görünüyordu. Kocaman bir kafası, devasa pençeleri ve uzun, çizgili bir kuyruğu vardı. Bu, gümüşü çimenlerin üzerinde iki yana sallanan kuyruğunun ucu dışında, kıpırtısızca uzanmış, yetişkin bir Bengal kaplanıydı.

Kaplan o kadar yakındaydı ki Miles onun bıyığındaki telleri bile sayabilirdi. Ayın önünden seyrek bulutlar geçtikçe kaplanın ince çizgileri kayıyor, nefes alıyordu sanki. Miles soluğunu tuttu. Bağırmanın yararı yoktu; onu kimse duyamazdı. Daha önce bir kaplanla yüz yüze gelmemişti hiç, ama fıçısından bir taş atımı uzakta oturan, muazzam, çizgili yaratığın onu bir sandviç gibi gördüğünden emindi.

Kaplan, kırmızı bir mağaraya benzeyen ağızındaki bıçak gibi dişlerini göstere göstere esnedi ve yüksek sesle, tuhaf bir biçimde insansı bir iç çekişle bıyıklarını titretti. Kocaman başını çevirip kehribar rengi gözleriyle doğrudan Miles'a baktı. Dünya döndü, çimenler büyüdü ve kaplan sessizce çocuğa bakmaya devam etti. Daha önce hiç kaplan görmemesine karşın Miles onun bakışlarını tuhaf bir biçimde tanıdık buldu; sık sık gördüğü ve her seferinde unuttuğu bir düşün yankısı gibi. Yüreğinin güm güm attığını hissedebiliyordu; kaplan belirdiğinden beri nefes almadığını fark etti.

Kaplan, gür ve pürüzsüz bir sesle, "Başkası olsa kaçırdı," dedi. Kuyruğunun ucunu savurdu.

Miles bir süre hiçbir şey söylemedi. Kaplan onunla konuşmuş olamazdı elbette. Kaplanların konuşmadığını herkes bilirdi; en azından, şu an kendisinden yanıt bekleyen kaplan dışında herkes.

"Kaçacak yerim yok," dedi Miles fısıltı denebilecek bir sesle. "Bu yüzden, eğer beni yiyeceksen," diye ekledi bir an sonra, "lütfen çabuk ol!"

Kaplan, üzerine fazlasıyla büyük gelen bir paltoya sarınıp fiçinin ağzına büzülmüş olan sıska çocuğa baktı. "Şimdi sen söyleyince aklıma geldi..." dedi, "sabahın bu saatinde gerçekten de midem kazınır biraz, ama sen dişimin kovuğuna bile gitmezsin."

"Bu konuda haklısın," dedi Miles, biraz daha güçlü bir sesle. "Ben çok zayıfım ve... ve ayaklarım da leş gibi kokar! Ayaklarımı beğeneceğini sanmam; ağır kokulu peynirleri sevmiyorsan elbette."

Kaplan, kaha ya da boş bir midenin guruldaması olabilecek bir gürlüme çıkardı. "Senden daha pis şeyler yedim fiçi çocuğu," dedi. "Bir seferinde, bir sağlık ve güvenlik müfettişini kışkaçlı not defteri ve fötr şapkasıyla beraber mideye indirdim. Bir hafta boyunca mide sancısı çektim."

“Bu... bu yüzden başın belaya girmedi mi?” diye sordu Miles.

“Tam tersine,” diye gürlledi kaplan, “bana bir hafta izin verdiler ve gösterilere çıkmadım. Kocaman bir arabayı da bana ayırdılar.”

Kaplan ayağa kalktı ve gerindi. İki yüz elli kiloluk diş ve kas yığını ay ışığı altında dalgalandı. Gözlerini Miles’a dikmiş, fıçıya doğru bir adım atarken, “Yemekten bahsetmek karnımı acıktır-
dı,” dedi. “Menüde tek şey varken pek seçici olamıyorsun.”

Miles paltonun içinde büzülerek sert ve lezzetsiz görünmeye çalıştı. Tepenin yamacındaki bir fıçının içinde olmaksızın herhangi bir yerde olmayı sık sık dilemişti; ama yine de söz konusu başka yer, bir kaplanın midesinden daha iyi bir yer olmalıydı. Çaresizce arkasını, fıçının dağınık zeminini yokladı. Parmakları güdük mumu buldu. İşe yaramaz mumu bıraktı ve biraz daha yokladı, bu sefer eski püskü çoraplarından birini buldu. Kaplan yaklaşırken, “Belki onu leş kokusuyla öldürebilirim,” diye düşündü. Kaplan şimdi ondan yalnızca birkaç bıyık boyu uzaktaydı. Sıcak, küflü nefesi, çocuğun yüzünü ısıtıyor, gözleri, soğuk ateş gibi yanıyordu; ama Miles gözlerini ondan alamıyordu. Kaplan durdu, yükselen güneş alev rengi kürkünde aylalar yaratmıştı.

“Eşelenmeyi bırakabilirsin küçük fıçı çocuğu,” dedi, “deri ve kemikle doyurulamayacak açlıklar vardır.” Burnu hafifçe seyirdi. “Ayrıca... sirk halkından hiç kimseyi yemedim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Miles; boğazı kuruduğu için konuşmakta güçlük çekiyordu.

“Demek istediğim şu...” dedi kaplan, “başının üzerinde bile duramazmış gibi görünsen de, ben sendeki sirk kokusunu alabiliyorum.”

“Evet, duramam,” dedi Miles, “ve hiç sirke gitmedim.”

“Sen neye inanmak istiyorsan inan,” dedi kaplan. Yavaşça döndü ve bir daha arkasına bakmadan çim yamaçta aşağıya

doğru uzaklaşmaya başladı. Sirk sessizdi; kasaba halkı şafakla uyanıp gerinmeye başlayınca sirk halkı arabalarına saklanmıştı. Aşağıdan gelen tek ses, büyük çadırın tepesinde dalgalanan uzun, siyah flamanın hafif hafif şaklaması ve hayvan kafesleri arasında, ufak bir adam tarafından itilen kocaman, kırmızı et parçalarıyla dolu, paslı el arabasının gıcirtısıydı. Adam, kendi kendine ıslık çalarak, sağlam bir sırıkla, et parçalarını parmaklıkların arasından kafeslere uzatıyordu.

Miles, uykusuzluktan ağrıyan gözlerini ovaladı. Başını iki yana salladı ve tepeden aşağı baktı. Kaplan görünürlerde yoktu, boş el arabası en uzaktaki karavanın gölgesine terk edilmiş, duruyordu.

Miles tekrar uyandığında güneş çoktan gökyüzünde yükselmişti. Fıçının ağzında kıvrılıp uyuduğu için her yeri tutulmuştu ve açlıktan midesi gurulduyordu. Boş bir alan görmeyi bekleyerek tepenin dibine baktı, ama sessiz araba dizisi ve siyahlı kırmızılı devasa çadır işte oradaydı. Başını paltonun cebinden çıkararak Mandalina'ya, "En azından bu kısmı düş değilmiş," dedi. Mandalina gülümsemekle yetindi.

Miles, bunun ne denli tuhaf bir sirk olduğunu gün ışığında daha net görebiliyordu. Arabaların üzerine koyu ve dehşet verici renklerle karmaşık desenler boyanmıştı. Tahta tekerleklerine demir çiviler kakılmıştı. En büyük araba kocaman bir palyaço yüzüyle süslenmişti. Palyaçonun gözleri ve siyah dudakları sessiz bir kahkahayla kocaman açılmıştı ve parlak, mavi saçları yıldırım çarpmış, aç bir timsahın pulları gibi diken diken duruyordu. Palyaçonun başının üstüne, kıvrımlı harflerle bir yazı kazınmıştı. Miles gözlerini kısarak okudu. "Büyük Cortado," yazıyordu. Nedense, isim ona ürkütücü geldi. *Büyük Cortado*. Çocuk zayıf güneş ışığı altında ürperdi.

İki fil, alanın kenarındaki ağaca bağlanmıştı. Gecenin yorgunluğunu atmak için sabırla durmuş, dinleniyorlardı. Diğer kafeslerdeki hayvanlar da az çok seçilebiliyordu. Bir sürü maymun, ciyak ciyak sesleriyle yan komşuları olan kibirli develere hakaretler yağıdırıyordu. Bir başka arabada çizgileri parmaklıkların gölgelerine karışan iki zebra vardı; onları ancak hareket ettiklerinde görebiliyordunuz. Bir kafesin parmaklıklarından çıkan uzun, pullu bir kuyruk neredeyse yere değiyordu. Miles'in gözleri kaplandan bir iz aradı.

Diğerlerinden uzağıa, alanın köşesine yerleştirilmiş bir araba vardı. Kapısının ve minik, parmaklıklı pencerelerinin siyah çerçeveleri dışında her yeri tamamen kırmızıya boyanmıştı. Kapısına üç sağlam sürgü takılmıştı ve her birinde yumruk büyüklüğünde birer asma kilit vardı. Savrulan çadır bezlerine havlayarak halkalar çizen, kafeslerden düşen et parçalarını çalan köpekler, kırmızı arabanın durduğu köşeden uzak duruyordu. Bir kaplanı barındırmak için tuhaf bir yere benziyordu.

“Hava kararır kararmaz...” dedi Miles, Mandalina'ya, “gizlice o sirke gireceğiz ve eğer gerçekten varsa o kaplanı bulacağız.”